

скиятъ царь приелъ мухамеданството, баща му (Шлки) почва да се нарича Абдулла (т. е. рабъ Божи). Мухамеданитѣ иматъ именно обичай, да наричатъ така нѣкое непознато тѣмъ лице. Обаче по сѣщия начинъ тѣ назоваватъ и бащата на нѣкого, който е прѣминалъ отъ християнството къмъ мухамеданството. Всички тия аргументи, а може-би и други нѣкои, отбѣлзани отъ ибн-Фодлана (напр. че българитѣ се хранятъ съ просо), могатъ да се отнесатъ, споредъ Френа, къмъ нѣкой славянски народъ (könnte auf eine slawische Nationalität sich beziehen lassen. *Alteste Nachr.* p. 547.). Съ това се съгласява, гдѣто Ибнъ-Фодланъ и Якутъ употребяватъ разнѣсомъ названията българи и славяни, както напр. и Абул-Фараджъ (*Historia Dinast.* p. 181. *Chron. Syriac.* p. 178. сл.) нарича дунавскитѣ българи ту българи, ту славяни.

На *славянството* изглежда обаче да е чуждъ (*scheint mir fremd zu sein*, *Aelt. N.* 548.) обичайтъ, да се смѣта лѣвата страна за почетна. Ибн-Фодланъ изрично пише: „Слѣдъ това той (царятъ на славянитѣ) прати за насъ, и ние вѣздохме въ шатра му; при него се намѣрваха царетѣ отъ десната страна, намъ той каза да сѣднемъ отъ лѣвата му страна“. Сѣщо така не е *славянски*, споредъ Френа, обичайтъ на българитѣ, да сѣдатъ на петитѣ си, да прѣдсѣзватъ по залнието на кучетата, да не се припоказватъ до кжца, въ които е ударилъ гръмъ, да убиватъ крадцитѣ и блудницитѣ.

Не е славянско и името на „царя на славянитѣ“ — *Алмусъ* (така чете Френъ), което се указва маджарско (*sich als ein ungarischer verräth*). (*Aelt. Nachr.* p. 548. Сѣщо и *Drei Münzen* p. 182.). Алмусъ се нарича бащата на Ариадъ, главатаря на маджаритѣ въ IX. вѣкъ, сѣщо и Ладиславия внукъ въ края на XI. вѣкъ. Като се основава на това сближение, Френъ прѣдполага, че и показанитѣ по-горѣ обичаи ще трѣбва, може би, отчасти да се отнесатъ къмъ категорията на *угърскитѣ* (уралскитѣ или източно-финскитѣ). Въ полза на единъ народъ съ фински произходъ говорятъ и показанията на Истахри и ибн-Хаукалъ, които ни говорятъ, че езикътъ на българитѣ прилича на езика на *хазаритѣ*. Споредъ Френа хазаритѣ сж били по всѣка вѣроятность (*höchst wahrscheinlich*) източно-финско племе. Поне така се вижда отъ името на нѣкогашната хазарска крѣпость *Саркелъ*, етимологията на което Френъ търси въ изроденото нарѣчие (*verbasterter Idiom*) на чувашитѣ. (Съобщение въ едно заседание на Петерб. акад. отъ 27. ноември, 1822.). Саркелъ е чув. шоре-киль, бѣла кжца.

Обаче освѣнтъ славянски и фински елементи въ езиковитѣ остатѣци и живѣйката на древнитѣ българи, особено въ нѣкои имена и термини на дунавскитѣ българи, Френъ съглежда и нѣкои турски. (*Alteste Nachr.* p. 548. Подобно и *Drei Münzen* p. 188.). Такива сж очевидно титлитѣ *ханъ* и *терханъ* въ имената Βουλίας ταρχάνος, и Καλούταρχανος, сѣщо и *текинъ* (т. е. юнакъ) въ името Κοναρτικίνος.